

The background of the cover is a vibrant illustration of a large tree with dense, bright orange and yellow autumn leaves. The sky is a clear, bright blue. In the foreground, a young girl with dark hair in a ponytail, wearing a purple sweater, a dark blue skirt, and purple and white striped tights, stands with her back to the viewer. She has a pink backpack and is looking towards the right, with her right hand raised to her chin in a thoughtful pose. A small, spotted cat is visible in the grass at her feet. The overall mood is nostalgic and contemplative.

VZDÁLENOST MEZI MNOU A TŘEŠŇÍ

PAOLA PERETTI

Prequel ke knize *Já, Filippo a třešeň*

Vzdálenost
mezi mnou
a
třešni

PAOLA PERETTI

Vzdálenost
mezi mnou
a
třešni

sloart

© 2018 Mondadori Libri S.p.A.

© 2018 Paola Peretti

Illustrations © Carolina Rabei

Czech edition © 2019 Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha

Translation © Monika Červenková

Originally published in Italian as *La distanza tra me e il ciliegio* by Rizzoli Libri, Milan.

First published in English as *The Distance Between Me and the Cherry Tree* by Hot Key Books, an imprint of Bonnier Zaffre Limited, London.

All rights reserved

Vzdálenost mezi mnou a třešní

Z italského originálu

La distanza tra me e il ciliegio,

vydaného nakladatelstvím Rizolli Libri v Miláně roku 2018,

přeložila Monika Červenková.

Redigovala Alice Flemrová

Korektury Adéla Lapáčková

Editorka Kateřina Eliášová

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v roce 2019

Vydání první

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín

ISBN 978-80-7529-703-7

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce

PRVNÍ ČÁST
Sedmdesát metrů

1

Tma

Všechny děti se bojí tmy.

Tma je pokoj bez oken a bez dveří a v něm jsou příšery, které vás chytí a potichu sní.

Já se bojím pouze svojí vlastní tmy, té, která je v mých očích.

Nevymýšlím si to. Kdybych si vymýšlela, tak by mi máma nekupovala zákusky s krémem a likérem ve tvaru broskví a nedovolila by mi jíst je před večeří. Kdyby bylo všechno v pořádku, tak by se táta neschoval v koupelně, jako když mu volá paní domácí, protože ta je vždycky poslem špatných zpráv.

„Nedělej si starosti,“ říká mi máma a myje přitom nádobí od večeře. „Běž si hrát do svého pokoje a s ničím si nelam hlavu.“

Chvilí zůstanu ve dveřích kuchyně a snažím se ji silou mysli donutit, aby se ke mně otočila, ale nikdy se mi to nepovede. A tak jsem teď tady, ve svém pokoji, a hledím

Optima Turcareta, svého šedohnědého kocoura s uzlíkem na konci ocasu. Vůbec mu nevadí, když ho člověk zvedá, převrací na záda nebo ho nahání se záchodovou štětkou v ruce. Je to kočka, říká táta, a kočky jsou oportunistky. Možná to znamená, že je rád středem pozornosti. Já po něm chci jen to, aby mi byl nablízku, když mám nějaký problém a cítím potřebu přitisknout k sobě něco teplého a měkkého. Jako třeba teď.

Já vím, že něco není v pořádku. Jsem sice jen čvrtáčka, ale nic mi neuteče. Přítelkyně mého bratrance tvrdí, že mám třetí oko. Pochází z Indie a uprostřed čela má namalovanou tečku. Jsem ráda, že si to myslí, ale mně by úplně stačilo, kdyby mi fungovaly ty dvě oči, co už mám.

Občas, třeba jako teď, se mi chce brečet. Vždycky se mi předtím zamílí brýle. Sundám si je, alespoň oschnou a zmizí mi ten červený otisk na nose. Nosím je už od první třídy. Tyhle žluté s blyštivými kamínky jsme koupili loni v prosinci a opravdu moc se mi líbí. Znovu si je nasadím před zrcadlem.

Bez brýlí vidím všechno v řídké mlze, jako když se dlouho sprchuju v teplé vodě. Ta moje mlha se jmenuje Stargardtova mlha, tedy to mi alespoň řekli rodiče, kteří to asi slyšeli v nemocnici. Na tátově *smártfounu*, který má i internet, píšou, že pan Stargardt byl německý oční lékař a žil před sto lety – to on přišel na to, co se děje uvnitř mých očí. Zjistil také, že tomu, kdo má tuhle mlhu, se začnou před věcmi a lidmi zjevovat černé skvrny, které se postupně zvětšují, až jsou obrovské; a tak se ten, kdo má tyhle skvrny, musí k věcem

pořád víc přibližovat, aby lépe viděl. Na internetu se píše: *Onemocnění postihuje zhruba jednoho člověka z deseti tisíc.* Máma si myslí, že výjimeční lidé jsou vyvolení Bohem, ale když nad tím přemýšlím, nepřijde mi to zrovna jako velká výhra.

2

Věci, na kterých mi hrozně moc záleží (a které už nebudu moct dělat)

V zrcadle se vidím ze vzdálenosti tří kroků.

Tahle vzdálenost se ale zkracuje – loni to bylo pět. Před zrcadlem hladím po hlavě Optima Turcareta, a když už tady tak stojím, přičísnu si vlasy. V poslední době mi máma s oblibou dělá culíky a nepřejte si ji slyšet, když se rozcuchám! Líbí se jí tak moc, že mi je nechává i na spaní. Táta nakoukne do pokoje a říká mi, abych se *zapyžamovala* a vyčistila si zuby. Všechno mu odkývám, ale než ho poslechnu, vždycky zůstanu stát strašně dlouho před oknem. Z mého okna je vidět pořádný kus černého nebe. Za podzimních večerů, jako je právě dnes, se z něho ráda dívám ven, protože ještě není taková zima a je vidět měsíc a Polárka, které jasně září. Máma říká, že ti dva jsou Ježíšova svítlna a zápalka. Mně jde spíš o to každý večer zkontrolovat, jestli tam ještě jsou.

Před spaním mi táta vždycky přijde přečíst nějaký příběh. Teď jsme v polovině *Robina Hooda*, díky němu se mi pořád zdá o lesích a šípech. Potom přijde větší i máma, upraví mi culíky tak, abych je měla po stranách obličej, a popřeje mi dobrou noc dechem, který voní po mátové zmrzlině.

Dneska večer ale přicházejí oba najednou a sedají si ke mně na postel, každý na jednu stranu. Říkají, že si všimli toho, že trochu hůř vidím, a tak se rozhodli, že mě příští týden vezmou na nějaká veleodborná vyšetření. Mrzí mě, že zmeškám školu, protože přijdu o důležité informace (jak dlouho trvalo postavit pyramidy?) a o drby (je pravda, že se Chiara a Gianluca ze 4. C dali zase dohromady?). Ale před rodiči ani nemuknu. Čekám, až odejdou a zhasnou velké světlo, potom si rozsvítím lampičku na nočním stolku a prsty přejíždím po hřbetech knih, které mám na polici nad pelestí postele. Vezmu do ruky sešit s pomačkaným rohem.

Položím ho na polštář. Na obalu je štítek, kde stojí: MAFALDIN SEZNAM.

Je to můj tajný deník. Na první stránce je datum:

14. září

To bylo před třemi lety a jedenácti dny. Pod tím je napsáno:

*Věci, na kterých mi hrozně moc záleží
(a které už nebudu moct dělat)*

Ten seznam není moc dlouhý. Abych řekla pravdu, jsou to jenom tři stránky a na začátku té první se píše:

Spočítat všechny hvězdy na noční obloze

Řídit ponorku

Vysílat z okna světelné signály na dobrou noc

Červená kontrolka. Zamlžené brýle.

Babička bydlela přímo naproti nám, v červeném domě s krajkovými záclonami, kde teď bydlí pár, který nikdy nezdraví a který ty záclony navíc vyměnil. Babička byla tátova máma, měla kudrnaté vlasy, stejně jako my s tátou, akorát že bílé, a před spaním mi vždycky vysílala signály baterkou. Jedno bliknutí znamenalo „haló, jsi tam?“. Dvě bliknutí pak „dobrou noc“. Tři bliknutí „tobě taky“. Ale to bylo dřív, když jsem se ještě viděla v zrcadle ze vzdálenosti devíti kroků.

Druhou stránku nikomu neukazuju, ani Optimovi Turcaretovi, protože je opravdu, ale opravdu přísně tajná, a proto tam taky píšu jen pomocí šifry.

Na třetí stránce je napsáno:

Zahrát si s klukama fotbal

Vymyslet na chodníku trasy, kde když spadneš,

skončíš v lávě a umřeš

Hrát košíkovou se zmuchlanými papíry

Vylézt na školní třešeň

Na školní třešň jsem už vylezla mockrát, lezla jsem tam od prvního dne, co jsem začala chodit na základku. Je to můj strom. Žádné jiné dítě se nedokáže vyšplhat tak vysoko jako já. Jako malá jsem ho hladila po kmeni, objímala jsem ho... byl to můj kamarád.

Optima Turcareta jsem našla právě na téhle třešni. Byl hrozně vystrašený a byl šedohnědý jako dneska, ale ošklivější. Byl tak maličký, že jsem si ho mohla odnést domů v kapse školní uniformy, a teprve když jsem ho vytáhla ven a položila na kuchyňský stůl, si moji rodiče všimli, že to je prťavá kočička. To se ještě nejmenoval Optimus Turcaret, neměl žádné jméno, ale po nějaké době, co byl u nás a co mě začal pronásledovat na každém kroku, dokonce i do školy, mi táta věnoval svoji oblíbenou knížku *Baron na stromě* a večer před spaním mi z ní četl. Tak jsem poznala Cosima, jen o trochu staršího kluka, který žil v době plné lidí v parukách, co ho nutili dělat k smrti nudné úkoly a jíst všelijaká hnusná jídla, a pak taky jezevčíka, který měl dvě jména, a my jsme se rozhodli, že k Optimovi Turcaretovi se hrozně hodí jméno Optimus Turcaret, i když náš kocour neměl dva páničky jako ten jezevčík, který se jmenoval Optimus Maximus, když byl s Cosimem, a Turcaret, když se vracel ke své pravé paničce Viole.

Z té knihy mám nejradši Cosima – moc se mi líbí, že jde žít na stromy a už nikdy z nich nesleze, protože chce být svobodný. Já bych takovou odvalu neměla. Jednou jsem ve větvích třešně zkusila postavit domek

z toaletního papíru, ale začalo pršet a zdi se rozmočily. Ale nejradši jsem si nahoru nosila komiks a četla si ho na rozdvojené větvi. To jsem ještě viděla docela dobře.

Od první třídy chodím každý rok na vyšetření, při kterém mi do očí dávají kapky, které pálí. Doktoři tomu říkají „běžná rutyna“. Ale zdá se mi, že ta veleodborná vyšetření, která mě čekají příští týden, budou něco trochu jiného, protože plamínek v mých očích strašně rychle uhasíná. Strašně, strašně, strašně rychle uhasíná. Vysvětlila mi to očařka, která sice nepochází z Německa jako pan Stargardt a objevila leda velký kulový, ale vždycky mi dá tužku s barevnou gumou. Vysvětlila mi, že někomu ten plamínek uhasíná ve stáří a někomu dřív. Mně vyhasne, ale fakt úplně, zatímco budu ještě pořád malá.

Řekla mi, že zůstanu ve tmě.

Ale teď na to nechci myslet, teď si chci nechat zdát o lesích a šípech Robina Hooda.

Zaklapnu deník a zhasnu světlo.

Cosimo, pomůžeš mi?

Ty přece dokážeš všechno a jsi hodný. Vím to, protože jsi v knize četl příběhy lupičovi, i když způsobil řadu malérů, četl jsi mu je skrze mříž ve vězení dokonce až do dne, kdy ho odsoudili k smrti, to je panečku něco, ale co já? Kdo je přečte mně? Kdo mi bude číst příběhy, až zůstanu ve tmě a máma s tátou budou v práci?

Jestli mi nepomůžeš ani ty, který máš rád stromy stejně jako já, už s tebou nepromluví. Ne, já už

na tebe dokonce ani nepomyslím. Musíš najít způsob, jak mi pomoci, třeba i nějaký tajný, nemusíš mi o něm říkat, stačí, když ho najdeš. Jinak ti silou myslí nechám zmizet zpod zadku všechny větve a nechám tě spadnout do lávy, kde jsou krokodýli, anebo na zem, což je pro tebe ještě horší, protože jsi přísahal, že už ze stromů nikdy neslezeš.

Estella říká, že všechno zvládneme samy, že nepotřebujeme lautr nic. Viš, já ale potřebuju lautr něco. Slibuješ, Cosimo? Pomůžeš mi?

3

Hra na Amazonku

Nápad sepsat si seznam mi vnukla Estella přesně před třemi lety a jedenácti dny, když přijela z Rumunska, aby v naší škole dělala školnici.

Byla jsem zrovna ve dvoře, na třešni, už zvonilo a já nemohla slézt.

„Ty nemůžeš slízt, že jo?“

Podívala jsem se dolů ze stromu, mžourala jsem přitom očima a odsunula jsem větývku se spoustou hustých žlutých listů. U kmene stála s překříženýma rukama nějaká paní uklízečka, kterou jsem ve škole nikdy neviděla. Byla vysoká, měla tmavé vlasy, a přestože jsem neviděla barvu jejích očí, zdály se mi obrovitánské, černočerné a skoro mi naháněly strach.

„Tak já *helfnu*. Pak *pomažeš* do třídy.“

Musela to být cizinka. Já se ani nepohnula. Strašně jsem se bála, že spadnu dolů.

„Dej nohu támhle.“ Školnice s hrůzostrašnýma očima ukazovala na část kmene, která vyčnívala kousek

pode mnou. Já se pevně držela větve, na které jsem seděla. Zkusila jsem natáhnout nohu, ale podklouzlo mi to a kůra se pod mojí vahou odrolila. Hned jsem se vrátila do původní polohy.

„Já neslezu.“

„To tam zůstaneš *celej* život?“

„Ano.“

„No tak *čus*.“ Školnice vykročila směrem ke škole. Pod jejíma nohama se ozvalo *křup*, ona se sehnula a zvedla ze země červené brýle. Ležely v listí.

„Co je tohle? To je tvoje?“

„To jsou moje brýle. Spadly mi, když jsem lezla nahoru. A teď se nemůžu dostat dolů!“

„Nebreč. To nemáš potřeba.“ Paní s černočernýma očima se vrátila zpátky pod moji větev. „Víš, já v Rumunsku taky *vylejzala* po stromech. Bavilo mě hrát si tam nahoře, ve *vejšce*.“

Popotáhla jsem nosem a zeptala jsem se jí, na co si hrála.

„Hrála jsem si na... jak se to řekne... Amazonku. Ty víš, kdo je to Amazonka?“

„Ne. Kdo?“

„Je to bojovnice na koni, jako muž. Ta se nebojí *slejšat* ze stromu.“

„Ale ona nepotřebuje brýle.“

„Ne. Je hrozně statečná. Ničeho se nebojí. Uřízne si kus prsa, aby mohla nosit oštěp.“

„Kus prsa?“

„Jo. Babička babičky mojí babičky byla z *famílie* Amazonek, před dávnou dobou.“

